

Grib chancen: Et nyt syn på klimaudfordringen.

Indledende betragtninger fra Det Internationale Bahá'í Samfund.

Poznan, Polen 1. December 2008

Fra engang at have været forbeholdt videnskabsfolk og forhandlere, er klimadiskursen¹ blevet en grundlæggende del af den oplyste debat om i hvilken retning menneskehedens anliggender skal styres. Kyndige vurderinger om at den globale opvarmning er uigendrivelig og direkte knyttet til menneskelige aktiviteter², at den udgør "markedets hidtil mest vidtrækkende fiasko"³ og at den udgør "menneskeheden's afgørende udviklingsudfordring i det 21. århundrede"⁴, har fanget såvel regeringers som befolkningers opmærksomhed⁵.

Alligevel har vores stræben efter løsninger på klimaforandringerne vist os grænserne for den traditionelle teknologiske og politiske tilnærmelser og har rejst vanskelige spørgsmål om retfærdighed, lighed, ansvar og pligt. Efterhånden som samfund og beslutningstagere over hele verden har taget livtag med disse spørgsmål, har de bragt os alle til tærsklen af en storslået mulighed: Muligheden for at tage det næste skridt i forvandlingen fra en statscentreret interaktion på verdens scene, til én som er forankret i den enhed, som forbinder os som indbyggere i én biosfære, borgere i én verden og medlemmer af én menneskelig civilisation. Karakteren af dette skridt, dets betydning og nogle af midlerne for dets opnåelse er fokus for Det Internationale Bahá'í Samfunds bidrag til at skabe en vej ud af klimaforandringens udfordring.

Årtiers forskning, kamp for og udvikling af strategier har frembragt en solid videnskabelig basis for at tage hånd om klimaforandringer, har øget offentlighedens opmærksomhed og har givet normer og principper, som kan vejlede i beslutningsprocessen. Idet de bygger på dette fundament, har verdens regeringer startet et omfattende forsøg på forhandling med det formål at kortlægge kursen for en kollektiv handling mod klimaforandringer⁶. Forhandlingerne fokuserer på både en fælles vision for langsigtet samarbejde såvel som et langsigtet globalt mål for reduktion i udslip, som skal opfyldes gennem afbødning af klimaforandringer, tilpasning til dets virkninger og mobiliseringen af teknologiske og økonomiske ressourcer. Processen forsøger at bane vejen for et enigt slutresultat ved De Forenede Nationers klimakonference i 2009⁷. I takt med at forhandlingerne skrider frem og fastlægger reglerne og opretter virkemidlerne som vil afgøre hvordan regeringerne vil hjælpe sårbare lande og angribe denne globale udfordring, vil de udfordre det internationale samfunds beslutsomhed om på sammenhængende og retfærdig vis at imødegå den fælles trussel fra klimaforandringer.

I lyset af de ødelæggende virkninger af klimaforandringerne, - forværret af den ekstreme rigdom og fattigdom - er behovene for nye tilnærmelser baseret på retfærdighed og lighed alligevel iøjnefaldende. En dynamisk og stadig mere omfattende diskurs om de etiske⁸ dimensioner af klimaforandringerne har bragt etiske spørgsmål i forreste række, når nogle af de vanskeligste faktuelle og procesrelaterede udfordringer skal overvindes.

Det grundlæggende spørgsmål den søger at forholde sig til omfatter: Hvem er ansvarlig har ansvar for følgerne af klimaforandringerne? Hvem skal betale for skaderne? Hvordan skal grænseværdier for drivhusgasser i atmosfæren fastsættes? Hvilke procedurer vil sikre retfærdig deltagelse i beslutningsprocessen? Og, hvis nationerne har et ansvar for at reducere udslippet af drivhusgasser, hvorledes skal dette fordeles mellem de forskellige sektorer af regeringer, organisationer, enkeltpersoner og ikke-statslige aktører.¹⁰ Den udfordring verdenssamfundet står overfor er således ikke blot teknologisk, men også moralsk, hvilket kræver forvandling af vore tanker og adfærd, så det tillader vore økonomiske og sociale strukturer at udvide udviklingens fordele til alle mennesker.

Som et bidrag til denne væsentlige drøftelse, vil vi hævde at princippet om menneskehedens enhed må blive det bærende princip i internationalt liv. Dette princip søger ikke at underminere nationalt selvstyre eller at undertrykke kulturel eller intellektuel mangfoldighed. Det gør det snarere muligt at se klimaforandringerne i en ny optik, der opfatter menneskeheden som et forenet hele, ikke ulig cellerne i det menneskelige legeme, uendeligt differentierede i form og funktion, men dog forenede i et fælles formål som rækker udover de enkelte, sammensatte dele. Dette princip indebærer mere end en opfordring til samarbejde. Det søger at omdanne udlevede og uretfærdige mønstre af menneskeligt samarbejde på en måde som afspejler de relationer der knytter os sammen som medlemmer af én menneskeslægt. De seriøse forsøg på at knytte dette princip til internationale relationer, skal ikke ses som en abstrakt øvelse. Det er præcis dette niveau af analyse som må foretages og denne grad af tilegnelse som må sikres for at skabe en sammenhængende etik for løsningen af krisen omkring klimaforandring. For at kunne udvikles fra et verdenssamfund, der i det væsentlige er drevet af økonomiske og egennyttige beregninger, til ét med delt ansvar for alle nationers velbefindende, må et sådant princip nødvendigvis slå rod i den enkeltes bevidsthed. På denne måde kommer vi til at vedkende os en bredere menneskelig dagsorden - som indbefatter såvel klimaforandringer, ligestilling mellem kønnene, udvikling og lignende emner - som stræber efter at udnytte såvel menneskelige som naturgivne ressourcer på en måde som fremmer udviklingen og alle folks velvære.

En løsning på klimaforandringerne vil kræve grundlæggende forandringer for såvel individerne, samfundene og verdens nationer. De vil uden tvivl blive informerede gennem den fortsatte udvikling indenfor såvel videnskab, teknologi, økonomi som beslutningstagning. Som supplement til de forandringsprocesser som allerede er undervejs, vil vi se på de konkrete måder på hvilke princippet om menneskehedens enhed kan operationaliseres på de tre ovenfor nævnte niveauer, så det kan tjene til at give fremdrift, støtte og intellektuel kapacitet for en mere sammenhængende og retfærdig tilgang til den udfordring vi står over for.

Inddragelse af børn og unge.

En grundlæggende del i løsningen på klimaudfordringen vil være forædlingen af værdier, holdninger og færdigheder som leder til retfærdige og bæredygtige mønstre for

menneskeligt samarbejde om miljøet. Inddragelse af børn og unge vil især være af betydning, da det er dem der vil blive kaldet til at udøve lederskab og håndtere de dramatiske og komplekse udfordringer med klimaforandringer i de kommende tiår. Nye vaner og måder at tænke på kan lettest kultiveres effektivt i de unge år. Den betydende rolle, uddannelse og offentlig opmærksomhed har, er blevet belyst i UNFCCC¹¹ såvel som i FNs Tiår for Uddannelse for en bæredygtig udvikling (2005 - 2014) som fremmer indarbejdelsen af "principper, værdier og handlemåder for en bæredygtig udvikling i alle aspekter af uddannelse og læring"¹²

I praktiske begreber betyder dette, at drenge og piger må gives adgang til de samme læseplaner, med forrang til pigen, som en dag vil påtage sig rollen som opdrager af kommende generationer. Læseplanerne må i sig selv forsøge at udvikle børnenes evner til at tænke i begreber som system, proces og relationer, snarere end i isolerede fagdiscipliner.

Problemer omkring klimaforandringer har i det hele taget kraftigt demonstreret behovet for sammenhængende og systematisk tilnærmelse. Studerende må også gives konkrete færdigheder som kan omsætte deres erkendelser til handling. Dette kan delvis opnås gennem at indarbejde et element af tjeneste for det fælles bedste i pensum, og derved hjælpe de studerende til at udvikle evnen til at tage initiativ til projekter, inspirere til handling, at engagere sig i kollektive beslutningsprocesser og at kultivere deres følelse af værdighed og egetværd. I det hele taget bør læseplaner stræbe efter at integrere teoretiske og praktiske overvejelser, såvel som at knytte betragtninger om individuel fremgang med tjeneste for det større samfund.¹³

Fremme af kønnenes ligestilling og dialog mellem religion og videnskab

Udfordringen med at skabe rammerne for at beslutninger kan tages på fredelig vis og at den enkeltes evner kan kanaliseres ud i kollektiv handling hviler på samfundet. En af de mest omfattende sociale udfordringer som samfund over hele verden står overfor er marginaliseringen af kvinder og piger, en tilstand som yderligere forværres af virkningerne af klimaforandringer. Kvinderne er over hele kloden hovedansvarlige for at sikre mad, vand og energi til madlavning og opvarmning. Knaphed på ressourcer som følge af klimaforandringer forøger kvindernes byrder og levner dem mindre tid til at tjene et udkomme, deltage i skolegang eller at yde omsorg for familien. Ydermere kræver naturkatastrofer en større pris af kvinder, i kraft af at de har dårligere adgang til oplysning, eller er ude af stand til at svømme, føre køretøjer eller forlade huset alene. Det vil imidlertid være en fejltagelse at fremstille kvinderne som ofre eller simpelthen som medlemmer af samfundet, som er underforsynede med ressourcer. De udgør måske det største uudnyttede potentiale i den globale bestræbelse på at overvinde klimaforandringernes udfordring. Deres ansvar i familierne, i samfundene, som jordbrugere og som forvaltere af naturressourcerne sætter dem i en enestående grad i stand til at udvikle strategier for at tilpasse sig ændringer i miljøbetingelserne. Kvindernes særlige kundskaber og behov komplementerer mændenes og må gives fornøden opmærksomhed på alle beslutningsniveauer. Det er i et samspil og i rådslagning med hinanden at de meste

virkningsfulde strategier og tilpasninger kan udtænkes.

I lyset af denne virkelighed, må De Forenede Nationer give øget opmærksomhed til kønsaspektet i klimadebatten. Hverken det ledende juridiske eller videnskabelige netværk som styrer forhandlingerne om klimaforandringerne - UNFCCC og den samlende rapport fra Det Internationale Klimapanel - henviser til kønsaspektet. For at bøde på dette opfordrer vi De Forenede Nationer og medlemsstaterne til at inføje kønsaspektet i deres løsninger omkring og i de løbende og fremtidige forhandlinger af aftaler omkring klimaforandringer.

Som en begyndelse kunne et kønsaspekt inkluderes i de nationale rapporter til UNFCCC. Tilstedeværelsen af eksperter i kønsspørgsmål på UNFCCC's delegationer ville yderligere styrke kønsanalysen. Bestræbelser på at give tilstrækkelig opmærksomhed til denne for analysen af klimaforandringer så nødvendige komponent kan imidlertid ikke begrænses til tilfældige indspil. Langt hellere må de styrkes af bestræbelser på at inddrage kvindernes stemmer på alle områder af menneskelig bestræbelse på at skabe de sociale betingelser under hvilke det mest frugtbare samarbejde og fornyelse kan finde sted.¹⁴

Med baggrund i deres enorme evne til at mobilisere den offentlige mening og deres store rækkevidde i de mest afsides liggende samfund over hele jorden, spiller de religiøse samfund og deres ledere en uundgåeligt og vægtig rolle på klimaforandringernes arena. Med mange virkemidler giver et øgende antal af religiøse samfund deres stemme og ressourcer til bestræbelser for at mildne og tilpasse sig virkningerne af klimaforandringer - de underviser deres menigheder, fremskaffer en skriftmæssig basis for etisk handling og leder eller deltager i bestræbelser på nationalt eller internationalt niveau.¹⁵

Denne rolle må imidlertid nu folde sig ud i en kontekst af en gradvist fremkommet samtale - en gensidig tilnærmelse - af diskurserne inden for videnskab og religion. Tiden er kommet til en gennemgribende nyvurdering af den fremherskende modsætning mellem disse to kundskabssystemer. Begge er nødt til at mobilisere og rette menneskelige ressourcer hen imod løsningen af det forhåndenværende problem: Videnskabens metoder fremmer en mere objektiv og systematisk tilgang til problemløsningen, mens religionen tager sig af de moralske aspekter som motiverer handlinger til det fælles bedste. I en tidsalder som hungrer efter ligestilling må de religiøse læresætninger nødvendigvis vurderes grundigt. De som opfordrer til social udstødning, passivitet eller ulighed mellem kønnene vil næppe kunne engagere verdens folk, mens kvaliteter som retfærdighed, medfølelse, pålidelighed, ydmyghed og gavmildhed - som deles af alle religiøse traditioner - vil være endnu mere bydende nødvendige for at støbe mønstrene i et samfundsliv i udvikling.

Det nationale og internationale niveau: Grundlaget for fælles handling.

På et grundlæggende samfundsniveau bærer regeringen ansvaret for at holde fast ved erklærede forpligtelser og at følge lovens bogstav. Dette niveau af forpligtelse er altafgørende for at kunne skabe tillid og opbygge relationer blandt nationer, i særdeleshed når regeringer tager fat på forhandlingerne om en ny overenskomst om klimaforandringer.

Opmærksomhed mod integriteten af selve forhandlingsprocessen udgør et andet tillidsskabende element. Forhandlingerne er nødt til at sikre at alle parter er involverede - både industri- og udviklingsøkonomier som står for henholdsvis afbødning og tilpasning.

Selvom det er anerkendt at enhver politik om klimaforandring er nødt til at være forankret i et globalt perspektiv, har selv denne udvidelse af ansvarsområdet ikke i tilstrækkelig grad bevæget regeringerne til handling. Dette perspektiv må nu udvikles til at afspejle menneskehedens ufravigelige sammenknytning og fælles skæbne, der alt for længe har kæmpet mod et verdenssyn som har understreget selvbestemmelse, overherredømme og konkurrence. Forsøg på at genformulere overherredømme, fra en absolut rettighed til et ansvar, er tegn på at et bevidsthedsskifte mod en højere grad af global solidaritet allerede er på vej.¹⁶ Det er uomtvisteligt at løsningen på klimaforandringerne overskrider evnerne og ressourcerne i den enkelte stat og kræver alle staters fulde deltagelse, i forhold til deres midler.

Det er nu påkrævet at hver enkelt regering udformer en overenskomst der svarer til det problem vi står over for og som modsvarer behovene i de samfund som er mest sårbare for virkningerne af klimaforandringer. Den må nødvendigvis fastlægge de nødvendige institutionelle rammer¹⁷ såvel som oprette de internationale reguleringer som er i stand til at mobilisere økonomiske ressourcer og stadig hurtigere fornyelse som kræves for overgangen til et samfund med lavt CO₂ forbrug. De økonomisk mere udviklede nationer bliver nødt til at vise et lederskab i overensstemmelse med deres historiske ansvar og økonomiske kapacitet og forpligte sig til betydelige reduktioner i udslippene. Udviklingslandene må på samme måde, i overensstemmelse med deres evner og udviklingsmål, bidrage med bestræbelser på en overgang til renere udviklingsveje. Nu er tiden inde for ledere fra alle områder af menneskelig bestræbelse at udøve deres indflydelse til at identificere løsninger, som gør det muligt for menneskeheden at forholde sig til denne udfordring. Og samtidig dermed at udstikke en bæredygtig kurs hen imod global velstand.

Meget er sagt om behovet for samarbejde for at løse et klimaproblem som ingen nation eller intet samfund kan løse på egen hånd. Princippet om menneskehedens enhed som er præsenteret i denne udtalelse forsøger at række udover samarbejde alene ud fra et nytteperspektiv og at forankre den enkeltes, samfundenes og nationernes mål i hele menneskehedens fremgang.

Rent praktisk bekræfter den, at individets og nationernes interesser er bedst tjent i et parløb med helhedens udvikling. Efterhånden som børn, kvinder, mænd, religiøse og videnskabelige samfund såvel som regeringer og internationale institutioner nærmer sig denne virkelighed, vil vi opnå mere end et kollektivt svar på klimaforandrings krisen. Vi vil indvarsle et nyt paradigme ved hjælp af hvilket vi kan forstå vores formål og ansvar i en gensidigt sammenhængende verden. En ny standard hvormed vi kan vurdere menneskeligt fremskridt. Og en styreform som er tro mod de bånd der forbinder os som medlemmer af én menneskeslægt.

¹ Klimaforandringer, som de er defineret af Det Internationale Klimapanel, IPCC, refererer til "en forandring i klimaets tilstand som kan påvises som forandringer i gennemsnittet, og/eller variansen af dets egenskaber og som består over en længere periode, typisk årtier eller længere. Det henviser til enhver klimaændring over tid, uanset om den skyldes naturlig varians eller er resultatet af menneskelig aktivitet." (IPCC, 2007, Climate change 2007: Synthesis Report. An Assessment of the Intergovernmental Panel on Climate Change. [Allali, A. et al. (eds.)] Cambridge University Press: New York.) De Forenede Nationers Netværks Konvention om Klimaforandringer (UNFCCC) definerer klimaforandringer som en "forandring af klimaet som direkte eller indirekte skyldes menneskelig aktivitet og som forandrer sammensætningen af den globale atmosfære." (United Nations. United Nations Framework Convention on Climate Change. UN Doc. FCCC/INFORMAL/84 GE.05-62220 (E) 200705. 1992)

² Climate Change 2007: Synthesis Report. Se note 1.

³ Stern, Nicholas. 2006. The Economics of Climate Change. The Stern Review. Cambridge University Press, Cambridge and New York.

⁴ UNDP (United Nations Development Programme), 2007. The Human Development Report 2007/2008: Fighting Climate Change, Human Solidarity in a Divided World. Palgrave Macmillan: New York. Rapporten hævder at konsekvenserne af en forøgelse af den globale temperatur med 2 grader Celsius eller mere blandt andet vil være en stigning i havniveauet som vil fordrive 180 - 230 millioner mennesker, vandmangel som rammer 1,8 milliard mennesker og vil udsætte 220 - 400 millioner mennesker for malaria-risiko.

⁵ 2007 vil blive husket som året i hvilket emnet om klimaforandringer blev en fast bestanddel af den globale dagsorden. Det år blev Nobels Fredspris delt mellem Al Gore og det Mellemstatslige Panel for Klimaforandringer. FNs Sikkerhedsråd holdt sin første debat om klimaforandringernes virkning på fred og sikkerhed. FNs Generalsekretær indkaldte til et møde mellem højtstående stats- og regeringschefer og topembedsmænd for at give fremdrift til FNs klimakonference i december 2007, som bragte repræsentanter fra mere end 150 medlemsstater sammen for at fastlægge retningen for en ny forhandlingsrække for at håndtere klimaforandringerne.

⁶ Ved FNs 2007 konference om klimaforandringer enedes de deltagende nationer om beslutninger, der kollektivt henvises til som "Bali planen", som opretter en sammenhængende proces af forhandlinger for at opnå den fulde gennemførelse af FNs Netværks Konvention om Klimaforandringer (UNFCCC). Planen omhandler også forhandlinger om videre forpligtelser under Koyoto Protokollen efter 2012 og sætter en fristdato for begge processerne ved FNs Konference om Klimaforandringer i København med udgangen af 2009. (UN Framework Convention on Climate Change. Conference of the Parties, 13th Session. Report of the Conference of the Parties. UN Doc. FCCC/CP/2007/6/ and Add.1. 14 March 2008.)

⁷ Konferencen er organiseret af UNFCCC (se note 6) og vil blive afholdt i København fra 30. november til 11. december 2009. Konferencens mål vil være at afslutte forhandlingerne om en global klimaafale og at sætte mål for udslipsreduktioner for de industrialiserede lande efter 2012 (hvor den første periode med forpligtelser efter Koyoto-protokollen udløber). Koyoto Protokollen er en internationalt bindende aftale, knyttet til UNFCCC, som sætter mål for 37 industrialiserede lande og det europæiske samfund for reduktion af drivhusgasser svarende til 5 % af 1990 niveauet gennem perioden 2008 - 2012. (United Nations. Kyoto Protocol to the United Nations Framework Convention on Climate Change. 1998.)

⁸ Etik henviser til det område af filosofisk undersøgelse som udforsker moralske principper, adfærdsnormer, afvejningen af rigtigt og forkert såvel som motiverne for og konsekvenserne af menneskelig adfærd.

¹⁰ En analyse af de etiske dimensioner af klimaforandringer er fremsat i: Brown, D. et al. 2006. The White Paper on the Ethical Dimensions of Climate Change. The Collaborative Program on the Ethical Dimensions of Climate Change, Rock Ethics Institute, Penn State University: State College, Pennsylvania.

¹¹ Artikel 6 i UNFCCC (Se note 1) omfatter "undervisning, oplæring og offentlig opmærksomhed" og siger at staternes partier skal forpligte sig til "udviklingen og gennemførelse af programmer i undervisning og offentlig opmærksomhed omkring klimaforandringer og deres virkninger, offentlig adgang til information om klimaforandringer og deres virkninger...."

¹² I december 2002 besluttede FNs generalforsamling at starte FNs tiår for bæredygtig udvikling (2005 - 2014) med FNs Organisation for Undervisning, Videnskab og Kultur (UNESCO) som den ledende enhed. Tiåret stræber mod at opmuntre til adfærdsændringer som vil skabe en mere bæredygtig fremtid med begreber som miljømæssig integritet, økonomisk levedygtighed og et retfærdigt samfund for nuværende og kommende generationer. Uddannelse for bæredygtig udvikling involverer at lære: at respektere, værdsætte og bevare fortidens frembringelser, at sætte pris på vidunderne og folkeslagene på kloden, at leve i en verden hvor alle mennesker har tilstrækkeligt med mad til et sundt og reproduktivt liv, at vurdere, tage sig af og genoprette klodens tilstand, at skabe og nyde en bedre, tryggere og mere retfærdig verden og at blive ansvarlige borgere som udøver deres rettigheder og ansvar lokalt, nationalt og globalt. (UN General Assembly, 59th Session. United Nations Decade of Education for Sustainable Development. UN Doc. A/Res/59/237. 24 February 2005.)

¹³ Det Internationale Bahá'í Samfund har kraftigt fremmet temaet Verdensborgerskab som et etisk fundament for bæredygtig udvikling, ud fra det synspunkt, at kun en dybtgående følelse af ansvar for menneskehedens velvære kan bevæge det civile samfund og regeringer til at vie de nødvendige ressourcer til at opnå en bæredygtig udvikling. (Bahá'í International Community. 1993. World Citizenship: A Global Ethic for Sustainable Development. New York.)

¹⁴ I denne henseende må FN arbejde for at styrke sine virkemidler for ligestilling ved at øge styrken, autoriteten og de ressourcer som sættes ind på at beskytte og fremme kvinders menneskerettigheder, ligestilling og styrkelsen af kvinders handlemuligheder.

¹⁵ Selvom det ikke kan nægtes at religioners evne til at øve indflydelse nogle gange anvendes til skadelige formål, har mange religioner, i spørgsmålet om klimaforandringer, rejst sig og appelleret til deres medlemmers medfølelse og de værdier som overskrider selviske interesser. For en undersøgelse af religionernes rolle i at afbøde klimaforandringer, se Posas, Paula J. 2007. "Roles of Religion and Ethics in Addressing Climate Change," *Ethics in Science and Environmental Politics*. Vol. 2007: 31-49.

¹⁶ Doktrinen "Ansvar for at Beskytte" forpligter individuelle stater og dernæst det internationale samfund til at afslutte uoverlagte voldshandlinger hvor de end måtte finde sted. Doktrinen "Ansvar for at Beskytte" sammenføjer "ansvaret med at forhindre" og "ansvaret med at genopbygge" som umistelige elementer på hver sin side af interventionen. (International Commission on Intervention and State Sovereignty (ICISS), *the Responsibility to Protect: Report of the International Commission on Intervention and State Sovereignty*. December 2001.) Doktrinen afviser den hævdevundne forsikring fra FNs charter, at der ikke er nogen ret til "indblanding i sager som i det væsentlige er inden for hvert lands eget område". Doktrinen blev fremsat af FNs medlemsstater ved 2005 Topmødet og efterfølgende bekræftet af FNs Sikkerhedsråd.

¹⁷ Medens det er usikkert hvilken form de fremtidige institutionelle strukturer vil få, bliver det stadig tydeligere, at de vil blive nødt til at bilægge spændingen mellem behovet for at forvalte jordens ressourcer i global skala og staternes suveræne ret til at udnytte deres egne ressourcer i overensstemmelse med egne udviklingsprioriteter.

Generalsekretærens rapport "At levere som en enhed" ("Delivering as One") har fremsat mange anbefalinger for at styrke FNs svar på klimaforandringerne. (United Nations. Secretary-General's High-level Panel on UN System-wide Coherence in the Areas of Development, Humanitarian Assistance, and the Environment. *Delivering as One: Report of the Secretary-General's High-level Panel*. 9 November 2006.) For at skabe et bredere fundament for enighed vil det være nyttigt at formulere de nøglefunktioner, som fremtidens globale institutioner nødvendigvis må udføre for at opnå effektiv afbødning og tilpasning. Disse omfatter: at hjælpe de mest sårbare til at håndtere klimaforandringerne, de nødvendige økonomiske ressourcer som nødhjælp, i tide at formidle en international reaktion på klima-chock, at monitorere regnskabsføring og rapporteringsrutiner, at fremskaffe et juridisk netværk, at styre og sikre lige adgang til klodens ressourcer og at integrere miljømæssig lovgivning i andre sociale dagordener for udvikling.